

ת"פ 45826/03/21 - מדינת ישראל נגד מאלק פאחורי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 45826-03-21 מדינת ישראל נ' פאחורי
תיק חיצוני: 294765/2021

בפני	כבוד השופט, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מאלק פאחורי

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטולו של כתב האישום, על פי להוראות סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש] תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**).

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

נטען בכתב האישום כי ביום 21.3.21 בשעה 05:50 שהה הנאשם, שהינו תושב האזור, ברכב מסחרי בכביש 562 לכיוון דרום, כשאין בידו היתר שהייה כדין בישראל.

הבקשה

בבקשה שלפני טוען המבקש כי כתב האישום הוגש תוך חריגה ממדיניות המשיבה בעניין העמדה לדין בעבירות דומות כפי שנקבע ב"מדיניות הענישה והעמדה לדין בעבירות כניסה ושהייה שלא כדין בניגוד לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952" (להלן: "**מסמך מדיניות המשיבה**").

עוד נטען, כי נעשה שימוש במידע בניגוד להוראות חוק המרשם הפלילי ותקנות השבים, תשמ"א-1981 (להלן: "**חוק המרשם הפלילי**").

הסנגור הפנה לסעיף 3 במסמך מדיניות המשיבה ולהערת השוליים המופיעה לצד סעיף קטן א'. לטענתו, בחינת קיומם של תיקים קודמים תערך ללא מגבלת זמן בכפוף לתקופת ההתיישנות הקבועה בחסד"פ.

לשיטת הסנגור, היות ומדובר בעבירה מסוג עוון, תקופת התיישנות בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחסד"פ, היא 5 שנים.

מטען כי לחובת המבקש, הרשעה קודמת משנת 2006 ועל בסיסה הוחלט על העמדתו לדין, כאן. הסנגור הוסיף וטען כי החלטת המשיבה להעמדת המבקש לדין, לא התבססה על שתי כניסותיו האחרות לישראל מהשנים 2007 ו-2008.

הסנגור ציין כי מסמך מדיניות המשיבה בעניין ההעמדה לדין, שותק באשר להתיישנות הרשעה (לפי סעיף 3(ב)) אך בחוק המרשם הפלילי ובחסד"פ, הוראות בעניין זה.

הסנגור הפנה לסעיף 19 לחוק המרשם הפלילי הקובע כי מידע על הרשעה שהתיישנה לא יובא בחשבון בין שיקוליו של מי שהיה זכאי לקבלו אילולא ההתיישנות. המשמעות היא, כי המשיבה לא הייתה רשאית להביא מידע זה בין שיקוליה כשהחליטה על העמדתו לדין של המבקש.

לשיטת הסנגור, הכוונה בסעיף 3(ב) היא כי מדובר בהרשעה שטרם התיישנה. הסנגור אף הפנה לדברי ההסבר בהערת השוליים בסעיף 3(א) לפיהם בחינת קיומם של תיקים קודמים תערך בכפוף לתקופת ההתיישנות שנקבעה בחסד"פ ולא יתכן כי הערת השוליים תהיה מנותקת מסעיף 3(ב).

עוד טוען הסנגור כי העבירה הקודמת בוצעה בשנת 2006, ומאחר ותקופת ההתיישנות היא 5 שנים, הרי שאמורה להסתיים בשנת 2011 ולא 2013 כפי שנרשם. כך, שהעבירה נמחקה בשנת 2021 ולא 2023 כפי שמופיע ברישום.

לפיכך, טוען הסנגור כי המשיבה חרגה מהנוהל שלה עצמה ויש להורות על ביטולו של כתב האישום.

תגובת המשיבה

המשיבה, מתנגדת לבקשה. לטענתה, סעיף 3(א) לנוהל עוסק במי שנגנזו לגביו תיקים המייחסים לו עבירות בהתאם לחוק הכניסה לישראל. במסגרת הנוהל נערכה אבחנה בכל הנוגע לאדם שלחובתו הרשעה קודמת כלשהי, לבין אדם שהוא נעדר הרשעות, אולם לחובתו כניסות לשטחי המדינה.

לגישת המשיבה, האבחנה היא כזאת שעל פי סעיף קטן (א), עסקינן בכניסות בגין לא הורשע אדם בעבירה של שהיה בלתי חוקית, אלא ברישום המעניק אינדיקציה באשר לנתוני כניסתו של אותו אדם לשטחי המדינה (כאשר עסקינן בתיקים סגורים). המשיבה הוסיפה, כי הדברים שונים ביחס לאדם אשר לחובתו הרשעה קודמת, כמו במקרה דנן.

המשיבה טענה כי יש לראות בנוהל אליו הפנה ב"כ המבקש כנוהל פנימי של משטרת ישראל המותיר שיקול בכל הנוגע להעמדה לדין של מי שעובר על חוק הכניסה לישראל.

עוד הוסיפה המשיבה כי אין מחלוקת לגבי הערת השוליים אליה הפנה ב"כ המבקש הנוגעת לסעיף 3(א) בלבד וכי הנוהל שותק לעניין זה באשר לסעיף 3(ב) - נאשם שלחובתו הרשעה קודמת.

לא בכדי נעשתה אבחנה זו ואין להקיש מכך את תחולת הערת השוליים על כלל הסעיפים הקטנים המנויים בסעיף 3.

המשיבה ציינה כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת מיום 19.5.2006 בגין ביצוע עבירה זהה של כניסה לישראל שלא כדין.

בהתייחס לטענת ב"כ המבקש כי מדובר בעבירה מסוג עוון לצידה תקופת התיישנות בת 5 שנים, הפנתה המשיבה לסעיף 7(יד) לתקנות המרשם הפלילי ותקנות השבים (אמות מידה לביטול רישומי משטרה) תשס"ט-2009 ולסעיף 6 לתקנות וטענה כי המחוקק קבע אמות מידה לעניין ביטול אוטומטי בעבירות שאינן מסוג פשע פרק זמן של 7 שנים ולא כפי שטען ב"כ המבקש, 5 שנים.

לגישת המשיבה, מועד ההתיישנות הינו ביום 1.6.2013 ותאריך המחיקה מהמרשם הוא ביום 1.6.2023 כפי שמעודכן בגיליון הרישום הפלילי. משכך, הרשעתו של הנאשם התיישנה אך לא נמחקה.

המשיבה טענה כי רישום שהתיישן אך טרם נמחק מובא לעיונו של בית המשפט שכן הוא אחד הגופים בעלי הסמכות, על פי חוק, להיחשף לרישום זה, בבואו לשקול את שיקוליו במסגרת ההליך הפלילי. כלומר, אין המדובר ברישום המובא בפני גורם שאינו רשאי להביאו בחשבון.

לגישת המשיבה ובשים לב לדברי ההסבר של חוק המרשם הפלילי, מטרתה של ההתיישנות היא לאפשר לאדם לפתוח דף חדש בעניינו כאשר ישנם גופים שאינם מורשים להיחשף למידע זה. המשיבה הוסיפה כי בית המשפט נמנה על הגופים המורשים להיחשף למידע זה.

ביחס למחיקה, טענה, כי בהתאם לדברי ההסבר כאמור, הרי שקיימות השלכות רחבות יותר הן מבחינת עצם מסירת המידע והן מבחינת זכויותיו של מי שהרשעותיו נמחקו, כאשר ישנה החרגה מחמירה יותר לגבי הגופים שיש באפשרותם לראות את הרישום שנמחק, לרבות איסור הבאת מידע זה לבית המשפט, דבר שאינו קבוע ביחס לעבירות שהתיישנו.

המשיבה הפנתה לדנ"פ 9384/01 אלנסאסרה נ' לשכת עורכי הדין של מדינת ישראל (15.11.2004) באשר להבדל בין התיישנות רישום לבין מחיקתו, שכן אין בכוחה של התיישנות כדי להסיק כי הנאשם לא הורשע כלל, זאת בשונה ממחיקת רישום פלילי. וכך קבע בית המשפט בפרשת אלנסאסרה:

"בבסיס הסדר ההתיישנות והמחיקה של ההרשעות הקבוע בחוק המרשם הפלילי מונחת התפיסה שכלל, אדם שהורשע בפלילים, נשא את עונשו ולא חזר לבצע מעשי עבירה בחלוף פרק הזמן הקבוע בחוק, זכאי לכך שעברו הפלילי יימחק, או כי האפשרות להתחשב בעברו הפלילי תהא מוגבלת עקב התיישנות ההרשעה. זאת, כדי לאפשר לו להשתלב מחדש בחברה ולעסוק במקצועות שנחסמו בפניו בעבר בשל הרשעתו בפלילים. החוק מגדיר אפוא שני שלבים בתהליך מירוק עברו הפלילי של אדם והם התיישנות ומחיקה."

המשיבה טענה כי המשטרה ובית המשפט הם גופים אשר מורשים להיחשף למידע זה, ואין להתייחס אליו כאל מידע שנמחק מגיליון הרישום הפלילי.

המשיבה הפנתה לערכים המוגנים בעבירות על חוק הכניסה לישראל ולסיכון הביטחוני הטמון בכניסת מי שלא עבר את המסגרת הביטחונית והצורך באכיפה על מנת לייצר הרתעה ולצמצם את היקף תופעת הכניסה לישראל והשהיה הבלתי חוקית בשטחי המדינה.

עוד הוסיפה המשיבה כי הרשעה שטרם נמחקה מגיליון הרישום הפלילי, המהווה שיקול במכלול השיקולים שיש לבחון בטרם הגשת כתבי אישום.

על כן, עתרה המשיבה לדחות את טענת המבקש לביטול כתב האישום בעניינו.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים נחה דעתי כי יש לדחות את הבקשה ולהותיר את כתב האישום על כנו.

הנני מסכימה עם המשיבה באשר להתיישנות העבירה. הרשעתו של הנאשם התיישנה אך לא נמחקה. הנאשם אמנם הורשע ביום 19.5.2006 ומדובר בעבירה מסוג עוון, אך עבירה זו הוחרגה בסעיף 7(יד) לתקנות המרשם הפלילי ותקנות השבים (אמות מידה לביטול רישומי משטרה) תשס"ט-2009. שם נקבע, כי תקופת ההתיישנות היא שבע שנים.

וכך נקבע בסעיף 7(יד):

"7. הגורם המוסמך רשאי להורות שלא לבטל רישום בביטול אוטומטי, בהתחשב באלה:

....

(יד) עבירות מסוג עוון לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952."

בתקנות כאמור, נקבעו אמות מידה לעניין ביטול אוטומטי בעבירות שכאלה, שאינן מסוג פשע. נקבע בעניין זה פרק זמן של 7 שנים.

על כן, מאחר והמבקש הורשע ביום 19.5.06, העבירה התיישנה ביום 1.6.2013 ועתידה להימחק כעבור 10 שנים מיום התיישנות.

זאת ועוד, בסעיף 19 לחוק המרשם הפלילי, נקבע:

"19. (א) מידע על הרשעה שהתיישנה לא יובא בחשבון בין שיקוליו

של מי שהיה זכאי לקבלו אילולא ההתיישנות.

(ב) מי שיש עליו מידע אינו חייב לגלות הרשעה שהתיישנה למי

שאינו רשאי להביאה בחשבון; שאלה בדבר עברו הפלילי תיחשב

כאילו אינה מתייחסת להרשעה שהתיישנה והנשאל לא ישא באחריות

פלילית או אחרת מחמת שלא גילה אותה למי שאינו רשאי עוד להביאה בחשבון.

ובסעיף 20 לחוק המרשם הפלילי, נקבע:

20. (א) מי שנמחקה הרשעתו ייחשב לענין כל דין כאילו לא הורשע,

וכל פסול שנפסל בשל ההרשעה, בין מכוח חיקוק ובין מכוח פסק דין, לרבות פסק דין בהליך משמעותי, בטל מיום המחיקה; אולם אין במחיקה כדי להשפיע על מה שנעשה עקב ההרשעה.

(ב) ראייה שיש בה גילוי הרשעה שנמחקה לא תהיה קבילה בהליך משפטי או לפני גוף או אדם הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, אלא אם מסר אותה ביוזעין מי שהרשעתו נמחקה.

(ג) בהליך כאמור בסעיף קטן (ב) לא יישאל אדם שאלות לגילוי הרשעה שנמחקה, ואם נשאל לא יהיה חייב להשיב.

(ד) שאלה בדבר עברו הפלילי של אדם תיחשב כאילו אינה מתייחסת להרשעה שנמחקה; על אף חובה המוטלת על פי דין או הסכם, לא ישא אדם באחריות פלילית או אחרת בשל הימנעותו מלגלות הרשעה שנמחקה, והימנעות מלגלות הרשעה שנמחקה לא תיחשב כהעלמת עובדה.

(ה) מידע על הרשעה שנמחקה לא יובא בחשבון לענין כל דין, אלא בידי גוף מן המפורטים בפרטים (ב) עד (ה) שבתוספת הראשונה.

אכן, לא בכדי המחוקק ערך אבחנה בין רישום שהתיישן לבין רישום שנמחק. בסעיף 19 (ב) לחוק המרשם הפלילי קבע המחוקק כי מי שיש לגביו הרשעה שהתיישנה אינו חייב לגלותה למי שאינו רשאי להביאה בחשבון.

שונה המצב למי שהרשעתו נמחקה. במקרה שכזה, נקבע בסעיף 20 לחוק המרשם הפלילי, ייחשב אותו אדם כמי שלא הורשע ואין עליו כל חובה לגלות כי הורשע בעבר.

אציין, כי המשטרה היא הגורם המחזיק במידע אודות עברו הפלילי של המבקש ואינה זקוקה לקבלו מגורם אחר.

המשטרה כגוף המוסמך להגיש כתב אישום רשאית לשקול, עובר להגשת האישום, את שיקוליה לרבות עברו הפלילי של המבקש, אף אם התיישן.

אין כל פסול בשיקול עברו והמרשם הפלילי של המבקש, טרם הגשת האישום.

אף הבאתו של המרשם הפלילי לפני בית המשפט לגיטימי, כאשר בית המשפט הינו גוף הזכאי לקבל מידע ולהתחשב בו בשיקוליו לענישה.

אציין, כי שונים הדברים כאשר מדובר בעבירה שנמחקה. אז, ובהתאם לסעיף 20 לחוק המרשם הפלילי, מי שנמחקה הרשעתו, ייחשב לענין כל דין כאילו לא הורשע.

באשר למסך מדיניות המשיבה, אליו הפנה ב"כ המבקש: "מדיניות הענישה והעמדה לדין בעבירות כניסה ושהייה שלא כדין בניגוד לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952", אציין כי מדובר בנוהל פנימי של משטרת ישראל, המותר שיקול דעת למשטרה בנוגע להעמדה לדין בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל.

לאחר עיון במסמך המדיניות, מצאתי כי המשיבה פעלה בהתאם לאמור בו, כאשר החליטה להגיש את כתב האישום כנגד המבקש, ולא חרגה ממנו.

סעיף 3 למסמך המדיניות, מפרט את הקריטריונים להעמדה לדין כנגד שוהים בלתי חוקיים. וכך נרשם:

"3. כתב אישום בגין עבירה של שהייה שלא כדין "לצרכי פרנסה", יוגש **באחד** המקרים הבאים:

א. שב"ח שזו לו כניסתו **השלישית** שלא כדין לשטח המדינה;

ב. שב"ח שלחובתו הרשעה קודמת; " (ההדגשות במקור).

בהתאם למסמך מדיניות זה, מבקשת המשיבה, בסעיף קטן א', להקל עם שוהים בלתי חוקיים ומאפשרת להם להיכנס לתחומי מדינת ישראל לצרכי פרנסה, פעמיים, בטרם יוגש כנגדם כתב אישום. יצוין כי לצד סעיף קטן א' מופיעה הערת שוליים, לפיה, בחינת קיומם של תיקים קודמים תערך ללא מגבלת זמן בכפוף לתקופת ההתיישנות הקבועה בחסד"פ.

אינני מקבלת את טענת ב"כ המבקש לפיה, יש לבחון את סעיף קטן ב' שבמסמך המדיניות בראי הערת השוליים המופיעה בסעיף קטן א'. לצד סעיף קטן ב' לא מופיעה הערת השוליים, ולא בכדי.

אין לבדוק את ההרשעה הקודמת, אלא לפי חוק המרשם הפלילי. כלומר, אין מסמך מדיניות זה בא לשנות מהקבוע בחוק המרשם הפלילי באשר להתיישנות ההרשעות ומחיקתן, כפי שהובא דלעיל.

על כן, המשיבה רשאית היתה ואף מחוייבת לבחון הרשעתו שקודמת של המבקש בין שיקוליה בטרם הגשת כתב האישום כנגדו.

לא ניתן להתעלם מכך כי המבקש הורשע בעבר והרשעתו טרם נמחקה. לא ניתן להשוותו למי שלא הורשע או שהרשעותיו התיישנו ונמחקו.

לאור האמור, מצאתי כי המשיבה לא חרגה מהקבוע במסמך המדיניות ועל כן לא מצאתי כי קמה למבקש אף טענת הגנה מן הצדק.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

קובעת להקראה ביום 9.9.21 בשעה 08:30.

על הנאשם לפנות 3 שבועות לפני הדיון למת"ק הישראלי להסדיר כניסתו לישראל. היה ויתקל בקושי, עליו לפנות באופן מידי לסנגור ולמאשימה.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אב תשפ"א, 03 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.